


Nizozemský bestseller roku 2020

SASKIA
NOORTOVÁ
TOXICKÁ
LÁSKA

V patnácti by člověk neměl
hledat matčina vraha.

THRILLER

 metafora

Patnáctiletá Lies se jednoho dne probudí s neodbytným pocitem, že se její matce Jetě něco přihodilo. V noci odešla z domu a nevezala si s sebou kabelku ani telefon. Lies moc dobře ví, že by je mamka nikdy neopustila. Nevěří ani otcově verzi, že Jeta trpí depresí a utekla, protože se nevyrovnala s rozvodem.

Lies, která si je jistá, že svou mamku zná nejlépe ze všech, objeví v jejím počítači překvapivou stopu – účet na seznamce a soubor s deníkovými záznamy o jejím milostném poměru.

Když rodina po dvou dnech konečně zkontaktuje policii, Lies se rozhodne, že deník by mohl být pro mamku natolik kompromitující, že o něm radši zatím pomlčí a zkusí z něj něco vypátrat sama.

Podaří se jí odhalit totožnost tajemného muže, na němž si její maminka psycholožka vytvořila prapodičnou závislost? A dokáže se poprat se všemi nástrahami, které její pátrání přinese? Nic totiž není takové, jak se na první pohled zdá.

„Toxická láska přesvědčivě vykresluje, jak nebezpečný a toxický může být pro některé ženy vztah s mužem. Napínavé až do konce!“

– Viva

Saskia Noortová

TOXICKÁ LÁSKA

Saskia Noortová

TOXICKÁ LÁSKA

Přeložila Lenka Řehová



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Bonuskind © 2020 Saskia Noort

First published by House of Books, Netherlands

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Lenka Řehová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-611-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-610-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-214-1 (print)

*Miluje tě zlomenou, to je to, co miluje.
Boj o moc, druhá řada, poslední díl*

*Zlom mi nohy, abych k tobě nemohla přijít,
uřízni mi jazyk, abych k tobě nemohla promlouvat,
spal mou kůži, abych tě nemohla cítit,
vypíchni mi oči, abych tě neviděla.
Líbí se ti, když ti dovolím po mně šlapat,
říkáš mi, že se ti líbí,
když naše mysl onemocní.*

Sharon van Etten, Your Love is Killing Me
(Tvá láska mě zabíjí)

1

Máma je mrtvá. To je první, co mě napadne, když otevřu oči. Co se mi zdálo? Vybavuju si to jen matně. Někde v našem starém domě bouchly dveře. Táta s námi ještě bydlel. Naštvaný šeptání, stejný jako několik posledních měsíců. Auto, skřípění pneumatik. Vážně to byl jen sen?

Rozsvítím lampičku u postele, zvednu sklenici vody, která tam stojí, a vypiju ji do dna. Polívá mě chlad i horko zároveň. Možná jsem nemocná. Nejradši bych se rozběhla hned za ní, ale netroufám si. Sáhnu po mobilu a otevřu WhatsApp. Žádný zprávy.

Mám strach. Obrovskej strach. Že je mamka vážně mrtvá. Že jsem zase dostala zánět močáku. Že mě Mees bude ignorovat. Že budeme muset bydlet u táty. Že mamce došly peníze a stanou se z nás bezdomovci. Netuším, proč se mi hlavou honí takový myšlenky. A pak mi dojde, že se dusím, že se stalo něco se vzduchem v domě. Oxid uhelnatý. Mamka, Luuk a Wammes jsou mrtví. Ale teď už opravdu musím vstát z postele a otevřít okno, jinak taky umřu. Motá se mi hlava, pomyslím na vraždy v rodinách a napadne mě, jestli nás dva s Luukem mamka nezdrogovala. Taky si vybavuju slova učitele

nizozemštiny. Řekl mi, že mám moc bujnou fantazii a že si o mě dělá starosti. „Tvoji rodiče by si měli uvědomit, že vás svými hádkami ničí.“

Opatrně vstanu z postele a otevřu okno. Studený noční vzduch mě probere. Samozřejmě se nic nestalo. Ulice je temná a tichá, mamčino auto stojí před domem, Luukovo kolo se povaluje na zahradě. Prostě se jen bojím našeho nového života v týchle větrné čtvrti bez trávy a stromů, kousek od dálnice. V noci dokážu v duchu říkat věci, na který si ve dne netroufám. Jako třeba učitelu nizozemštiny. Tomu bych ráda řekla, že mi jeho názor nijak nepomůže. Vím moc dobře, že nás naši ničí, stejně tak si uvědomuju, že to nedělají schválně. Co s tím asi zmůžeme? Trčíme mezi nimi. Posloucháme, mlčíme, vyčkáváme. Týden co týden si sbalíme tašky a dáváme pozor, abychom nic nezapomněli, protože pak by se strhla mela. Stali jsme se rodiči našich rodičů. Uklidňujeme jejich emoce, tišíme jejich vztek, tichounce našlapujeme kolem jejich nenávisti. Naší existencí je radši moc neobtěžujeme, protože sebemenší mráček rozpoutá novou válku.

Zalezu zpátky do postele, převalím se a strčím si ruku mezi nohy. Nic se neděje.

2

Nastoupím do jeho auta. Jakmile dosednu, nakloní se ke mně, aby mě políbil. Odtáhne se. Dělá jakoby nic, ale podle toho, jak přidává plyn, vím, že se naštvál.

„Tak povídej,“ spustí, zatímco uhání tmavými prázdnými ulicemi naší rozestavěné čtvrti. „Co tak strašně spěchalo?“

„Spěcháš jen ty. Můžeš prosím zpomalit? Nemusíme nikam jezdit. Klidně zastav a promluvíme si v autě.“

„Na to je moc velká zima. Mrznu.“

Chci to mít rychle za sebou, ale nechci to udělat v blízkosti dětí ani s ním být o samotě v tom domě.

Odbočí doleva na hlavní a znovu zrychlí.

„Prosím, zpomal.“

Vím, že jsem ho o to neměla žádat. To nejhloupější, co v jeho přítomnosti můžete udělat, je ukázat mu strach. Ušklíbne se a žene auto dál stodesetikilometrovou rychlostí.

„Co kdyby tu jely děti na kole bez světla nebo někdo venčil psa?“

„To by od nich bylo hloupý, takhle uprostřed noci na neosvětlený silnici.“

Pokládá mi ruku na koleno. „Máš strach?“

„Ne,“ odpovím.

„No tak, milá Hůlko, to nemusíš.“

Zničehonic šlápne na brzdu a zastaví auto u krajnice.
„Ven s tím. Co máš na srdci?“

Ledovou rukou si sáhnu na rozpálené čelo. Dny, možná týdny jsem nespala. Jsem tak unavená, že nedokážu ani přemýšlet.

„Jsem zmatená,“ začnu.

„Z čeho? Ze mě? Z nás? To je přeci logický, ne? My dva, to už něco znamená, jsi moje Liga mistrů.“

„Zanedbávám svoje děti, trpí tím moje práce, zdraví. Nejsem stavěná na ty hry, co se mnou pořád dokola hraješ.“

Teprve teď se na mě skutečně podívá. Jeho oči ve tmě svítí jako dva uhlíky. Schová obličej do dlaní a zhluboka se nadechne.

„Hry, co s tebou hraju... Nepodceňuj se, Hůlko. Co se mi vlastně snažíš říct?“

Mozek se mi smrskává na velikost rozinky, jako pokaždé v jeho přítomnosti. Vyschlo mi v ústech, nevím, co s rukama. Nejradši bych se mu vrhla do náruče a požádala ho o odpuštění. Odpuštění za co? Netuším. Když jsem s ním, připadám si hloupá a zdá se mi, že dělám všechno špatně.

„Tenhle vztah mi nedělá dobře,“ dokážu ze sebe horko těžko vymáčkout.

„Vztah?“

„No ano, tohle. Co je mezi námi.“

„Myslíš, že to je vztah?“

V tu chvíli to převezme. Popadne ten správný háček a zavrtá mi ho hluboko do masa.

„Je mi jedno, jak tomu říkáš, ale já končím.“

To se ti povedlo, mumlám si v duchu. Ale nezáleží na tom, jak se ten rozhovor bude vyvíjet, hlavně když skončí rozchodem.

Rozesměje se. „Ale Hůlko, no tak.“

Kdo oslovuje svoji lásku Hůlko?

Pokusí se mě obejmout. Ucuknu, jako by mnou projel elektrický šok.

„Ježíši. Snad se mě nebojíš?“

Můj strach hraničí s panikou. Zároveň si přeju, aby pře-
vzal vedení. Jsem ztracená.

„Poslouchej mě,“ zahajuju proslov, který jsem nacvi-
čovala dlouhé týdny. „Končím. Tentokrát definitivně. Je
konec. A jestli ke mně skutečně něco cítíš, budeš to re-
spektovat. Nebudeš mi volat, psát nebo se jen tak zjevovat
před mými dveřmi. Potřebuju klid. Musím tu být pro svoje
děti. A tohle si prostě nemůžu dovolit, promiň.“

Pokládá si hlavu na volant. Rukou hledám dveře. Snažím
se je otevřít, ale jsou zamčené.

„O co ti jde, Hůlko? To sis řekla, že mě odkopneš jen tak
u krajnice? Ježíši!“

Nastartuje auto a sešlápne plyn tak silně, až motor za-
skučí. Za všechno, co se odteď stane, můžu děkovat jen
sama sobě. V duchu vidím obličejе svých dětí, když byly
ještě miminka, kojenci, batolata a jak vypadají teď. Dospí-
vající dívka a téměř puberták. Vidím jejich neohrabanost
a cítím vůni jejich potu smíchanou s deodorantem.

„Prosím, odvez mě zpátky domů. Děti jsou samy. Musím
za nima.“

„Ty s těma svejma zasranejma dětma. Proč se za ně po-
řád schováváš? Jestli mě už nechceš, řekni to na rovinu.“

„Myslím, že jsme to řešili už tisíckrát. Nepředstavím je

novému partnerovi, dokud si nebudu jistá, že se z toho dostaly. Už takhle toho musí skousnout dost. A to, co je mezi náma... Sám říkáš, že tohle není žádný vztah. Že je to jako intenzivní, toxický... virus. Nebo psychóza. Občas si myslím, že vůbec neexistuješ.“

Mluvím rychle, jako bych tím snad mohla ovlivnit styl jeho jízdy. Jako by k němu snad něco z toho, co říkám, proniklo. Sjedeme ze silnice na polní cestu a poskakujeme přes výmoly a hrboly. Namlouvám si, že mě nezabije. Tohle je přece God, znám ho. Je divný a musím od něj pryč, jenže tohle není televizní seriál. Za chvíli zastaví a pohádáme se. Potom se pomilujeme a nakonec se mi podaří přemluvit ho, aby mě odvezl zpátky domů. Ve skrytu duše to je totiž dobrý chlap.

3

Každý ráno mě vzbudí rádio. Mamka ho zapíná, protože nesnáší ticho. Ale dneska nic neslyším. A to je zvláštní. Podívám se na telefon. Dvacet jedna zpráv na WhatsAppu, ale ani jedna od ní. Zato jedna od táty. Přišla v jednu ráno.

Dobrou noc, milá Lies. Chybíte mi.

Je devět hodin. Kručí mi v břicho. Samozřejmě, šla ven s Wammesem.

Vstanu, vklouznu do tygřích bačkor a obleču si župan. Taky s tygřím potiskem. Zajiskří: pitomá syntetika.

Bráchův pokoj je prázdný. Scházím dolů. Luuk sedí v pyžamu na gauči se sluchátkama na hlavě, v ruce herní ovladač. Voní po sušenkách.

Sundám mu sluchátka.

„Hej, Lies, co blbneš?“

„Zklidni se. Mamka šla vyvenčit Wammese?“

„Co já vim? A zklidni se sama.“

Závěsy jsou ještě zatažené. Na stole vedle jejího notebooku stojí sklenička červeného vína a popelník s nedopalkem. Mamka už roky nekouří. Nebo to aspoň tvrdí. Možná měla návštěvu. To by tam ale stály dvě skleničky. Slyším Wammese škrábat na kuchyňský dve-

ře. Otevřu mu a odmění mě nadšeným poskakováním a štěkotem.

„No jo! Kdepak je panička, co?“

Beru Wammese na procházku přes pole. Mám na sobě mamčiny věci na běhání, který jsem našla v nohách její postele. Nasála jsem vůni polštářů a prostěradla. Často mi říká, abych nevyšilovala. A taky že mám moc velkou fantazii. Možná jen šla pro croissanty, a až se za chvíli vrátím domů, stůl bude prostřený. Možná mi říkala, že musí brzy ráno do práce, a já na to jen zapomněla. Ale její auto stojí na ulici a kolo je opřený o plot. Volám jí. Nebere to.

Je chladno, nebe bez mráčku. Wammes pobíhá a poskakuje, válí se v trávě a za keříky celý blažený udělá bobek. Procházím se, i když mi připadá zvláštní procházet se s rukou v kapse a s telefonem v ruce. Přemýšlím, jestli mám zavolat tátovi.

„To není dobrý nápad,“ slyším říkat mamku. Nenávidí se, ale nahlas říkají něco jiného. Tvrdí, že si navzájem přejí jen to nejlepší, ale bohužel se nedokážou na ničem shodnout, nebo si prostě nerozumí. Táta kdysi prohlásil, že oženit se s mojí mámou byla největší chyba v jeho životě.

„Já s Luukem jsme taky omyl?“ zeptala jsem se ho.

„Ne, samozřejmě že nejste. Vy jste to nejlepší, co mě kdy potkalo.“

Přišlo mi to zvláštní. Být zároveň omylem a tím nejlepším. Nahlas jsem to ale neřekla, protože z takových hovorů nemívám dobrý pocit. Proto mu nezavolám. Nechci mu dát šanci, aby mohl mamce nadávat.

Znovu vytáčím její číslo. Asi pracuje. Určitě jí zavolal jeden z jejích pacientů, kterým říká *klienti*. Naléhavý případ. Jenže to by mi napsala vzkaz nebo poslala zprávu. Možná to bylo tak naléhavý, že na to neměla čas. Sebevražda, psychóza... Mámini pacienti jsou blázni. „Sama je blázen,“ říkává táta. Přála bych si, aby to jednou skončilo. Ty jejich hlasy hádající se v mojí hlavě.

Není doma. Žádný croissanty, žádnéj vzkaz. Nakrmím Wammese, postavím vodu na čaj a zeptám se Luuka, jestli si dá toust. Namažu máslem starý toustový chleba a dám na něj sýr. Nezaslechla jsem dneska v noci něco? Televizi, vzpomínám si. V tomhle domě je slyšet úplně všechno. Wammes štěkal. Mamka ho okřikla, aby přestal. Přišla mi dát pusu, to bylo trapný. Nejsem dítě, je mi patnáct. To už se pusy na dobrou noc nedávají. Mamka řekla, že je jí to fuk. Později mi to nebude připadat trapný a budu za takový vzpomínky vděčná.

Luuk je v pohodě. Chci, aby mu to vydrželo. Podám mu toust, čaj a nakrájený banán.

„Nemám rád banány,“ prohlásí. „Ty to nevíš?“

„Ne,“ odpovím. „To jsem nevěděla.“ Je divný, že to neví? Luuk připomíná stín. Mamka mu nechala udělat krevní testy, ale vypadá to, že mu nic není. Luuk je prostě „jinej“. Podle táty to je nesmysl. Tvrdí, že za to může máma a ty její psychologický žvásty. Táta dal Luuka na fotbal. Máma si myslí, že je možná homosexuál. Vadí mi, že musí zapadat do nějaký škatulky. On je prostě Luuk.

Uvařím kafe a zapnu rádio. Jako by byla doma. Je deset hodin. Uvelebím se v její lenošce a projíždím te-

lefon. Zprávy od kamarádů mě nezajímají. Ve skupině, kterou založil táta pro mě, Luuka a pro svou přítelkyni Lauru, sdílel fotku nás čtyř. Okamžitě ji mažu. Na Messengeru vidím, že mamka byla naposledy přihlášená o půl jedenáctý. Laura dala fotku nás čtyř na Instagram s textem „šťastná moderní rodinka“. Táta jí poslal srdíčko, ostatní komentáře přidali její příbuzní. *Moc ti to přeje.* Viděla to mamka? Někde pod srdcem mě to zabolí.

Znovu vytáčím její číslo. Z haly slyším vyzvánění. Na chvíli si pomyslím, že je doma. Právě přišla, svlíká si bundu, před zrcadlem si upravuje neposlušný blondatý lokny, rychle a neohrabaně prohlíží kapsy a kabelku. Vydám se k vstupním dveřím. Na zábradlí visí její kabelka. Vytáhnu z ní telefon.

Kdy člověk pozná, že se opravdu něco stalo? Možná jen zašla k sousedce na kafe. To ale není moc pravděpodobný, protože tu bydlíme jen krátce.

„Luuku! Nech toho.“

Dálkovým ovladačem vypnu televizi.

Jako by na mě zíralo zombie.

„Viděl jsi mámu?“

„Ne. Není u sebe v posteli?“

Zavrtím hlavou.

„Asi někam šla.“

„Asi.“ Nechci ho vystrašit.

„Viděl jsem ji včera večer,“ řekne Luuk. „Přišla mi dát pusu na dobrou noc.“

„Mně taky. Neříkala ti něco?“

„Jen dobrou noc.“

„Nechovala se divně?“

„Ne. Nevím. Byla jako vždycky.“

Chtěla bych někomu zavolat, ale jakmile to udělám, stane se to skutečností. Nebo mi pro změnu řeknou, že už zase vyšiluju. A komu bych měla zavolat? Kamarádce Evi s perfektními rodiči, kteří o mě mají strach a pořád dokola opakují, že to, co nám dělají naši, není normální? Za chvíli by nám před domem stála sociálka. Podle mamky je to to nejhorší, co vás může potkat.

Minulý týden dostal Luuk na fotbale míčem do obličeje a musel do nemocnice. Táta se nemohl dovolat mamce, a tak jsem seděla v čekárně s Laurou. Položila mi ruku kolem ramen a žvatlala na mě, jako by mi byly tři. Z jejího oděru, parfému smíchaného s cigaretovým kouřem, a dětskýho hlásku se mi dělalo špatně. Hnusila se mi, když zašla pro polívku a pohladila telefonujícího tátu po tváři. Pak přiběhla mamka. Naši se začali hádat, kdo z nich je horší rodič, a Laura se diplomaticky stáhla. Luuk byl nakonec v pořádku. Měl jen otřes mozku a hned ho propustili, načež se hádka spustila nanovo: s kým pojedete domů? Vyhrála mamka. V autě mi řekla, že už jsem ve věku, kdy si můžu vybrat, s kým chci bydlet. „U obou,“ zalhala jsem a ona pokračovala: „Samozřejmě, drahoušku, rozumím ti.“ Jenže mi nerozuměla.

